

Сѣнка падна врѣзъ лицето на войскаря. Той задиша тежко. Брѣчки се извиха като змии по челото му.

— Разбрахъ, че ти не си отъ ония болярски родове, които веднага преклониха чело предъ оня триезичникъ, предъ оня проклетъ убиецъ!

— За кого говоришъ, жрънкарьо?

— За Борила! Не е вѣрно, че латини и ромеи убили царя! Не е вѣрно, че свети Димитъръ го проболъ! Това го пуснаха тогава като мѣлва изъ войскитѣ, за да не се опетни името на истинскитѣ убийци!

Мария усѣти какъ кръвта заледява въ жилитѣ ѝ. Не помръдна, не каза нито дума. Само сърдцето ѝ биеше като разлюляна, еклива камбана, съ шеметенъ грохотъ чакъ до слѣпитѣ ѝ очи. Ала гласътъ ѝ не трепна когато каза:

— Имашъ право. А какво знаешъ по-точно за убийството на царя? Искамъ да знамъ какво се мѣлви измежду народа...

— Уби го войводата Манастиръ, по порѣжка на царичата и на Борила! Кѣлна се въ копието на свети Димитѣра! Това го знаятъ всички. Макарь, че предъ свѣта се говори друго... Народътъ всичко знае, колкото и да криятъ отъ него...

Мария стисна силно устни. За мигъ сякашъ загуби свѣсть. Черно було обви челото ѝ. Окопити си. Лицето ѝ стана сурово и неподвижно, сякашъ отъ камъкъ. Тя се изправи. Подаде рѣка на жрънкаря, който я цѣлуна съ почитъ.

— Бѣди благословена, свѣтла болярке. На сърдцето ми олекна като видѣхъ, че още има властелски родове вѣрни на спомена на царъ Иваница... И нека това, което казахъ си остане тука... Макарь, че нѣма човѣкъ, който да го не знае... Ала ти не бива, не бива да се връщашъ самичка. Слънцето залѣзе вече... И не ѝ каза отъ кое колѣно произхождашъ?

Мария посочи златицата.

— Този образъ тука е на моя покоенъ баща...

Тя изтича бързо навънъ, последвана отъ кучетата си,